

společenství uhlí a oceli. V této době Hallstein úzce spolupracoval s Jeanem Monnetem, Francouzem ve stejné funkci. Oba si velmi brzy uvědomili, že sdílejí stejné názory, pokud jde o nezbytnost evropské integrace pro opětovný rozkvět Evropy.

V roce 1951 Adenauer jmenoval Hallsteina státním tajemníkem na spolkovém ministerstvu zahraničních věcí a ten se v této funkci podílel nejen na zakládání ESUO, ale pokoušel se rovněž založit Evropské obranné společenství, a to s cílem sjednotit rozpočtovou politiku, zbrojní politiku a politiku vojenských složek v zemích západní Evropy. Hallstein se angažoval také v jednáních s Izraelem o výplatě válečných reparací židovskému obyvatelstvu a hrál důležitou úlohu při vytváření strategie německé zahraniční politiky. Přísná politická dohoda z roku 1955, podle níž nesmělo západní Německo navazovat žádné diplomatické styky se státy uznávajícími východní Německo (NDR), se později stala známou jako „Hallsteinova doktrína“.

Evropské hospodářské společenství

V roce 1954 sešlo ze založení Evropského obranného společenství, což podle Hallsteina znamenalo reálné a velmi vážné ohrožení bezpečnosti v Německu a západní Evropě, neboť v rozdělené Evropě bylo pro Sovětský svaz mnohem snazší rozšířit svůj vliv. To ho přimělo, aby svůj potenciál zaměřil na proces hospodářské integrace spíše než na proces integrace politické. Stal se tak oddaným zastáncem myšlenky sjednocení Evropy prostřednictvím Evropského hospodářského společenství. První kroky k hospodářské integraci, jež měla lidem, službám a zboží umožnit volný pohyb, učinili státníci na Messinské konferenci v roce 1955. Přestože Hallstein zpočátku chtěl, aby tato integrace zahrnovala všechny oblasti a došlo k ní co nejdříve, s ohledem na tehdejší politickou situaci uznal, že postupné spojování trhů členských států bude maximálně výhodné pro všechny. V roce 1958 vstoupila v platnost Římská smlouva a Hallstein byl zvolen do funkce prvního předsedy Komise Evropského hospodářského společenství.

Funkce předsedy Evropské komise

Ačkoli si Hallstein už tou dobou uvědomoval, že ke sjednocení nedojde tak brzy, jak by si představoval, ve funkci předsedy Evropské komise se stal hybnou silou následného rychlého procesu integrace. Během svého funkčního období, tzv. „Hallsteinova období“, například zahájil sjednocování evropského práva, což mělo velký dopad na vnitrostátní právní předpisy. Je zřejmé, že jako zastávce federálního modelu Evropy se silnou Evropskou komisí a Evropským parlamentem (které měly Evropskou unii ochránit před tím, aby neustále hrála „druhé housle“ vládám jednotlivých států) měl jediný cíl, pokud jde o Evropské společenství: vizi sjednocené Evropy, jak ji nastínila Schumanova deklarace z 9. května roku 1950. Francouzský prezident de Gaulle však v této době zastával jiný názor. Hallstein se domníval, že cílem veškerého úsilí má být federace, což by znamenalo postoupit velkou část národních pravomocí Evropské unii, de Gaulle naopak věřil, že Evropa by se měla vydat cestou konfederace a stát se „Evropou států“, kde členskými státům zůstanou větší pravomoci. Stále častější názorové rozdíly mezi francouzskou vládou a ostatními členskými státy v řadě zásadních otázek vyústily v roce 1965 v krizi známou pod názvem „krize prázdné židle“, kdy Francie na určitou dobu stáhla z evropských institucí všechny své zástupce, než se podařilo dosáhnout kompromisu.

Hallstein jako předseda Evropské komise při svém projevu v Nizozemsku v roce 1965.

Rychlost, s níž docházelo ke sjednocování Evropy během funkčního období Waltera Hallsteina, by nebyla možná bez jeho energie, nadšení, diplomatického talentu a výrazných přesvědčovacích schopností.